

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622200649
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2024:5622200649.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu BFB Group s.r.o., so sídlom Železničná 1188/33, Veľká Lomnica, IČO : 50857797, zastúpeného JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, Hradné námestie 29, Kežmarok proti žalovanému A. B., nar. XX. X. XXXX, bytom C. D. XX, E., zastúpeného Mgr. Samuelom Dorociakom, advokátom, 1. mája 697/26, Liptovský Mikuláš, IČO : 42391059, o zaplatenie 6.092,10 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.300,31 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.300,31 eur od 1. 2. 2022 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 57,32 %, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 24. 2. 2022, doručenou na tunajší súd 25. 2. 2022 sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 6.092,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 1. 2. 2022 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že žalovaný 29. 9. 2021 v meste Dolfingen v Nemecku ako vodič vozidla Fiat Ducato, EČ: KK554CT zapríčinil dopravnú nehodu, následkom ktorej došlo k spôsobeniu škody na tomto vozidle, ktoré je vo vlastníctve žalobcu. Podľa znaleckého posudku č. 67/2021, vyhotoveného znalcom B. F. G. vznikla na tomto vozidle škoda vo výške 4.358,36 eur, a ďalej vznikla žalobcovi tiež škoda aj za odťah vozidla v Nemecku vo výške 593,74 eur, ktorú zaplatil žalobca spoločnosti Trautwein GmbH, ako aj škoda vo výške 1.140 eur spočívajúca vo výdavkoch za odťah tohto vozidla na Slovensko spoločnosťou M.TRANS s.r.o., teda spolu škoda vo výške 6.092,10 eur. Žalobca listom zo 6. 12. 2021 vyzval žalovaného, aby mu túto škodu v sume 6.092,10 eur nahradil do 31. 1. 2022, avšak žalovaný na túto písomnú výzvu do času spísania žaloby nereagoval a uvedenú škodu ani z časti nenahradil.

2. Podaním z 24. 3. 2022, doručeným na tunajší súd 5. 4. 2022 žalobca zobrať späť žalobu v časti uplatneného nároku týkajúceho sa úroku z omeškania, keď namiesto pôvodne uplatňovaného nároku na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z predmtnej sumy požadoval priznanie úroku z omeškania len v sadzbe 5 % ročne. V tejto súvislosti žalobca tiež príslušným spôsobom upravil znenie žalobného petitu.

3. Dňa 7. 4. 2022 vyššia súdna úradníčka tunajšieho súdu vydala platobný rozkaz sp. zn. : 21C/11/2022, ktorým vyhovel žalobe v znení jej dodatočnej úpravy (čiastočného späťvzatia žaloby.)

4. Dňa 15. 6. 2022 bol na tunajší súd doručený odpor žalovaného proti platobnému rozkazu, v ktorom žalovaný namietal kauzálnu príslušnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš, pretože žalobca je právnická osoba podnikajúca v oblasti nákladnej cestnej dopravy a žalovaný vykonal zahraničnú pracovnú cestu na základe jeho pokynu ako zamestnávateľa, a teda žalovaný túto cestu vykonal ako zamestnanec v pracovnom pomere, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy, čím sa o pracovnoprávny spor, na ktorý je podľa § 23 písm. e) Civilného sporového poriadku pre obvod Krajského súdu v Žiline kauzálnie príslušný Okresný súd Ružomberok. Ďalej žalovaný namietal, že žalobca dostatočne nepreukázal dôvodnosť uplatňovaného nároku a účelovo zamlčal podstatné skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku. Žalovaný si našiel prácu šoféra u žalobcu na základe inzerátu, kde bolo uvedené, že žalobca hľadá šoféra na trvalý pracovný pomer. Na základe toho sa žalovaný k nemu dostavil na pracovný pohovor, kde sa dohodli na podmienkach pracovnej zmluvy a žalobca mu ponúkol prácu šoféra s výškou mzdy 0,09 eur za km. Zhruba týždeň po pracovnom pohovore, 28. 9. 2021 žalobca zavolať žalovanému, že má pre neho prvú pracovnú úlohu, a to prepravu tovaru zo Slovenska do Štuttgartu v Nemecku, do spoločnosti Mercedes. Dohodli sa tak, že žalovaný príde do sídla žalobcu vo Veľkej Lomnici, o 12.00 hod. Po príchode do sídla žalobcu podpísal žalovaný so žalobcom pracovnú zmluvu, ako aj ďalšie doklady, ktoré mu však žalobca nevydal. Následne si žalovaný prevzal od neho motorové vozidlo zn. Fiat Ducato spolu so všetkými dokladmi a nevyhnutným príslušenstvom a o 14.00 hod. na základe pokynu žalobcu vyrazil z Veľkej Lomnice do sídla spoločnosti Visteon Electronics v Námestove, za účelom naložky tovaru. O 16.00 hod., po naložení tovaru v Námestove, žalovaný vyrazil priamo do miesta určenia v Štuttgarte v Nemecku, kde mal príchod až o 4.00 hod. ráno. Po vykonaní jazdy bol žalovaný povinný odstaviť motorové vozidlo za účelom oddychu, čo mu však zo strany žalobcu nebolo umožnené, pretože žalobca mu telefonicky oznámil, že musí ísť okamžite vyložiť tovar do spoločnosti Mercedes, nakoľko inak bude žalobca sankcionovaný. Na základe tohto pokynu žalovaný o 5.00 hod. uskutočnil vykládku tovaru v mieste určenia. Následne mu žalobca udelil ďalší pracovný pokyn, a to aby o 7.00 hod. vykonal ďalšiu cestu za účelom naloženia nového tovaru v Nemecku. Žalovaný tak bez nevyhnutného a povinného oddychu po cca. 17 hodinách nepretržitej jazdy ďalšiu jazdu spôsobil dopravnú nehodu v mieste Dolfingen. Žalovaný teda opakovane oznámil žalobcovi, že si musí nevyhnutne odpočinúť, že nie je schopný ďalej pokračovať v jazde, avšak žalobca v rozpore so zákonom nútil žalovaného, aby ďalej pracoval, čoho dôsledkom bola predmetná dopravná nehoda. Po návrate zo Slovenska požiadal žalobca žalovaného, aby podpísal zmluvu o prenájme motorového vozidla, ako aj ďalšie doklady, čo však žalovaný odmietol. Žalobca pritom žalovaného po vzniku pracovného pomeru neprihlásil do Sociálnej poisťovne, teda vykonal nelegálne zamestnávanie. Žalobca so žalovaným uzatvoril pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy už v deň vykonania prvej pracovnej cesty, avšak žalobca si nesplnil svoju povinnosť prihlásiť žalovaného ako zamestnanca do Sociálnej poisťovne. Žalobca ako zamestnávateľ tiež žalovaného neoboznámil s pracovným poriadkom, s pracovnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na vykonávanú prácu, vrátane predpisov o bezpečnosti práce, a nútil ho v rozpore s právnymi predpismi vykonávať nepretržitú jazdu v trvaní viac ako 9 hodín denne bez povinného odpočinku v trvaní minimálne 11 súvislých hodín. Pokiaľ ide o samotnú škodu, žalovaný poukázal na ustanovenia § 186 ods. 1, ods. 2 a § 187 ods. 1 Zákonníka práce, ako aj na ustanovenie § 417 Občianskeho zákonníka, a dodal, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody je v zmysle uvedených zákonných ustanovení nedôvodný. Žalovaný pritom zdôraznil, že pri posudzovaní uplatneného nároku je potrebné vychádzať z príslušných ustanovení Zákonníka práce, kde je potrebné skúmať mieru zavinenia žalovaného, ako aj žalobcu. Vzhľadom na to, že žalobca od počiatku postupoval protiprávne a porušil snáď všetky právne predpisy vzťahujúce sa na vykonávanie činnosti žalovaného, nie je tak oprávnený uplatňovať si od neho akýkoľvek nárok na náhradu škody. Žalobca v danom prípade tiež nepostupoval podľa žalovaného v súlade s § 417 Občianskeho zákonníka, čím porušil tzv. všeobecnú prevenčnú povinnosť, pretože sa mala škoda na motorovom vozidle uhradiť z poistenia motorového vozidla, ktoré má žalobca uzatvorené s príslušnou poisťovňou. V súvislosti s výškou škody žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal vznik škody na svojom motorovom vozidle. Žalobca síce priložil znalecký posudok na určenie výšky škody, avšak neuviedol, či opravu motorového vozidla vykonal, resp. aké náklady spojené s opravou reálne vynaložil. Predložený znalecký posudok nemá vo vzťahu k uplatnenému nároku žiadnu relevanciu, pretože skutočné náklady na opravu vynaložené žalobcom sa môžu diametrálne odlišovať. Pozastavil sa tiež nad tým, že všeobecná hodnota vozidla podľa tohto znaleckého posudku je 6.190,29 eur, avšak hodnota opravy je 4.358,36 eur, čo znamená, že škoda na vozidle by sa približovala celkovej hodnote motorového vozidla, čo podľa neho nedáva zmysel. Žalobca musí preukázať, že mu vznikla reálna škoda na majetku, t.j. že skutočne vynaložil peňažné prostriedky za účelom opravy motorového vozidla. Žalobca však v žalobe ani len netvrdil, že

by mu takáto škoda vznikla, teda že by vykonal akúkoľvek opravu motorové vozidla, čím tak (aj z tohto dôvodu) považoval žalobou uplatnený nárok v tejto časti za nedôvodný.

5. V replike z 11. 7. 2022, doručenej na tunajší súd 11. 7. 2022 žalobca vyhlásil, že trvá na podanej žalobe a dôvodoch v nej uvedených, a dodal, že medzi ním a žalovaným nikdy nevznikol pracovnoprávny vzťah, a preto námietka kauzálnej príslušnosti nie je na mieste. Pracovná cesta, ktorú vykonal žalovaný pre žalobcu nebola vykonaná v pracovnom pomere, ani v inom obdobnom pomere. Žalobca so žalovaným nikdy neuzatvorili pracovnú zmluvu, ani inú obdobnú zmluvu. Je pravdou, že žalovaný mal záujem pre žalobcu „pracovať“, avšak k uzavretiu žiadnej zmluvy nedošlo, a preto nie je pravda, že žalovaný uzavrel so žalobcom pracovnú zmluvu. Dohodli sa akurát na tom, že žalovaný pre žalobcu vykoná cestu s vozidlom zn. Fiat Ducato, EČ : KK554CT do Nemecka, kde potom žalovaný spôsobil dopravnú nehodu. Keďže žalobca so žalovaným neuzatvorili žiadnu pracovnú zmluvu nemohol tak potom žalobca ani zanedbať povinnosti súvisiace s prihlásením zamestnanca do príslušných poisťovní a porušiť ustanovenia Zákonníka práce týkajúce sa bezpečnosti práce, a rovnako preto nie je namieste postupovať podľa ustanovení Zákonníka práce ohľadne náhrady škody. Výška škody bola určená na základe priloženého znaleckého posudku, a keďže žalobca má v predmete činnosti aj diagnostiku a opravu cestných motorových vozidiel, tak si poškodené motorové vozidlo opravil sám.

6. V duplike z 12. 8. 2022, doručenej na tunajší súd 12. 8. 2022 žalovaný vyhlásil, že trvá na všetkých skutočnostiach uvedených v odpore. Následne zopakoval, že sa jedná o spor vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu, a preto nie je daná kauzálna príslušnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ale (podľa § 23 písm. e) CSP) Okresného súdu Ružomberok. Okrem toho je žalobcom uplatňovaný nárok nedôvodný, keďže nepreukázal dostatočne jeho dôvodnosť. Medzi žalovaným a žalobcom bol uzatvorený pracovnoprávny vzťah na základe podpísanej pracovnej zmluvy, ktorú však žalobca účelovo zamĺčal a navrhol, aby súd uložil žalobcovi povinnosti predložiť pracovnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným, podpísanú 28. 9. 2021. Tvrdenia žalobcu nedávajú zmysel, pretože žalobca neuviedol žiadny iný právny titul, na základe ktorého by mal žalovaný pre neho vykonať prácu šoféra. Je pritom evidentné, že pokiaľ žalovaný v danom čase nebol podnikateľom (nemal zriadenú živnosť), musel danú prácu vykonávať len v postavení zamestnanca, teda ako závislú prácu. Zo skutkových tvrdení žalobcu pritom nevyplýva, že by tento popieral, že práca vykonaná žalovaným bola odplatného charakteru, a ak je potom nesporné, že žalovaný vykonal prácu pre žalobcu odplatne, na základe pokynu žalobcu, s pracovnými prostriedkami na to zverenými, ktorú pritom žalovaný nevykonal ako podnikateľ, tak ju musel žalovaný vykonať len ako zamestnanec. Žalobca poprel existenciu pracovnoprávneho vzťahu, pretože si je vedomý, že svojim konaním sa dopustil nelegálneho zamestnávania, za čo mu hrozí vysoká pokuta, a zároveň, pretože si je vedomý, že nárok na náhradu škody v pracovnoprávnom vzťahu je posudzovaný osobitným režimom upraveným v Zákonníku práce. Žalobca nepreukázal, že by mu vznikla na majetku nejaká škoda, t.j. že by vynaložil reálne finančné prostriedky za účelom opravy motorového vozidla. Znalecký posudok nemá vo vzťahu k uplatnenému nároku žiadnu relevanciu, nakoľko skutočné náklady na opravu vynaložené žalobcom sa môžu diametrálne odlišovať. Samotné poškodenie vozidla, bez vykonanej opravy, podľa žalobcu neznamena automaticky vznik škody na majetku. Žalobca musí preukázať dôvodnosť uplatneného nároku, a teda musí preukázať, že mu vznikla reálna škoda na majetku, t.j. že skutočne vynaložil peňažné prostriedky za účelom opravy motorového vozidla. Žalobca však v žalobe ani len netvrdil, že by mu takáto škoda vznikla (že by vykonal akúkoľvek opravu motorového vozidla.) Žalobca tiež nepreukázal (a ani netvrdil), že postupoval v súlade s § 417 Občianskeho zákonníka t.j. že neporušil všeobecnú prevenčnú povinnosť. V danom prípade by sa totiž mala škoda na motorovom vozidle uhradiť z poistenia motorového vozidla, ktoré má žalobca uzatvorené s príslušnou poisťovňou.

7. Dňa 12. 9. 2022 bolo na tunajší súd doručené podanie žalobcu, v ktorom uviedol, že žalovaný sa dostavil k žalobcovi na základe inzerátu, ktorý obsahoval záujem žalobcu o osobu, ktorá by pre žalobcu vykonávala činnosť na základe živnostenského oprávnenia. Žalovaný však túto podmienku nespĺňal (podľa jeho vyjadrenia nemohol mať živnosť, lebo mal exekúcie), preto sa len dohodli, že žalovaný pre žalobcu vykoná jazdu s vozidlom žalobcu Fiat Ducato, EČ : KK554CT do Nemecka, kde dopraví tovar, a potom naspäť privezie iný tovar. Dohoda bola uzatvorená len ústne, bola bezodplatná, s tým, že následne sa mali stretnúť a dohodnúť sa, či ho žalobca zamestná. Žalovaný s podmienkami dohody súhlasil a cestu sa dobrovoľne rozhodol vykonať. Žalovaný k dohodnutým podmienkam nemal žiadne námietky a cestu pre žalobcu sa rozhodol vykonať. Výsledok tejto cesty žalovaného je predmetom konania.

8. Na pojednávani 10. 1. 2023 žalobca vyhlásil, že v plnom rozsahu trvá na podanej žalobe a dôvodoch v nej uvedených. Žalovaný svojim konaním, t.j. vykonaním cesty motorovým vozidlom Fiat Ducato zapríčinil dopravnú nehodu, ktorej následkom vznikla škoda na vozidle Fiat Ducato, ktorý je vo vlastníctve žalobcu. V tomto konaní si uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorá pozostáva jednak zo sumy v zmysle znaleckého posudku, kde znalec si vyčíslil škodu na vozidle vo výške 4.358,36 eur, a jednak zo škody vzniknutej na nákladoch za odťah vozidla, ktorú zaplatil žalobca spoločnosti Trautwein Gmbh vo výške 593,74 eur, a za odťah vozidla na Slovensko zabezpečený firmou M.TRANS s.r.o. vo výške 1.140 eur, teda spolu škoda vo výške 6.092,10 eur. Žalobca tiež vyhlásil, že zotráva aj na všetkých ostatných doterajších písomných vyjadreniach a odmietol námietku žalovaného, že v danom prípade mal medzi žalobcom a žalovaným vzniknúť pracovnoprávných vzťah, resp. právny vzťah obdobný pracovnému pomeru, a preto nie je namieste, aby sa postupovalo v zmysle Zákonníka práce, čo sa týka náhrady škody. Žalovaný reagoval na inzerát žalobcu, ktorý mal záujem o vodiča do svojej firmy, ktorý by u neho pracoval na živnosť. Žalovaný však živnosť nemal, ale napriek tomu sa dohodli, že pre neho vykoná pracovnú cestu. Pracovnú cestu vykonal a jej výsledkom bola dopravná nehoda, ktorú spôsobil žalovaný ako vodič vozidla, na ktorom vznikla škoda, ktorú si žalobca uplatňuje. Žalobca mal záujem sa so žalovaným dohodnúť na nejakom urovnaní, na nejakom spôsobe náhrady škody, avšak žalovaný na nič nepristúpil. Následne žalobca uviedol, že žalovaný mal nárok na určitú formu odmeny, ktorú by aj bol dostal. K jej vyplateniu však nedošlo, pretože po dopravnej nehode sa nevedeli dohodnúť. V následnom priebehu pojednávania však žalobca dodal, že už teraz nevie presne povedať, či v tom čase, pred cestou bolo medzi nimi dohodnuté, že má za túto prácu dostať nejakú odmenu, teda či išlo o vykonanie práce odplatne alebo bezodplatne s tým, že túto skutočnosť by bolo vhodné zistiť z výpovede priamo od žalobcu, avšak súčasne vyjadril názor, že zadarmo by to asi neurobil (žalobca sa na pojednávani vyjadroval prostredníctvom svojho zástupcu, bez prítomnosti žalobcu.)

9. Žalovaný na pojednávani 10. 1. 2023 vyhlásil, že trvá na svojich doterajších písomných vyjadreniach a zdôraznil, že medzi stranami došlo k dohode o vykonaní určitej formy práce, a je nesporné aj to, že táto pracovná cesta, resp. vykonanie práce malo byť vykonané odplatne. Keďže žalobca na pojednávani potvrdil, že došlo k odplatnému dojednaniu tejto práce, tak potom sa nemôže jednať o obchodnoprávny vzťah, avšak rovnako ani o občianskoprávny vzťah, a jediný právny predpis, ktorý môže upravovať vzťah medzi nimi je Zákonník práce, ktorý jediný upravuje vykonávanie práce na základe pokynu zamestnávateľa, s jeho pracovnými prostriedkami a za odmenu. Žalobca potom uviedol, že medzi stranami došlo nepochybne k uzatvoreniu pracovnej zmluvy v ústnej podobe, s pracovnými prostriedkami zverenými žalobcom, a to motorovým vozidlom a príslušnými dokladmi. Čo sa týka samotnej výšky, resp. dôvodu uplatneného nároku, tak tento nárok je potrebné posudzovať v súlade so Zákonníkom práce a žalobca pritom doposiaľ nepreukázal splnenie hmotnoprávných podmienok pre uplatnenie tohto druhu nároku, keďže nepreukázal vznik škody, pretože zo žiadneho dôkazu predloženého žalobcom nevyplýva, že by reálne vynaložil akékoľvek peňažné prostriedky na opravu motorového vozidla. Predloženie znaleckého posudku nestačí na to, aby žalobca preukázal vznik skutočnej škody, nakoľko skutočná škoda sa evidentne diametrálne odlišovala od škody, ktorú vyčíslil znalec. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca ako prvotný úkon po návrate žalovaného z pracovnej cesty, mal snahu donútiť žalovaného k podpisu zmluvy o výpožičke motorového vozidla, aby na neho prešiel zodpovednostný vzťah celom rozsahu. Avšak žalovaný odmietol takúto zmluvu podpísať, načo mu a žalobca zablokoval motorové vozidlo, čím mu bránil v užívaní jeho majetku, aby ho donútil k náhrade škody. Žalovaný znova navrhol, aby súd postúpil vec kauzálnu príslušnému súdu, na konanie o individuálnych pracovnoprávných sporoch, teda na Okresný súd Ružomberok. Žalovaný tiež osobitne poukázal na rozpor v skutkových tvrdeniach žalobcu, pokiaľ ide o odplatnosť, resp. bezodplatnosť vykonania práce tvrdené žalobcom, keď najprv v písomnom vyjadrení reagujúcom na výzvu súdu na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré bolo doručené na tunajší súd 12. 9. 2022, žalobca uvádzal, že táto práca bola vedená ako bezodplatná, a následne na pojednávani žalobca potvrdil, že si tam dohodli odmenu za vykonanie práce, v čom však podľa neho ide o podstatnú zmenu skutkových tvrdení.

10. Na tomto pojednávani (10. 1. 2023) súd (akceptujúc vyššie uvedený právny názor žalovaného) následne vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v doplnení podstatnej skutkovej okolnosti, resp. k zmene predchádzajúcej podstatnej skutkovej okolnosti, vyplývajúcej z úvodného ústneho prednesu zástupcu žalobcu na tomto pojednávani, keď zástupca žalobcu uviedol, že tvrdená práca ktorú mal žalovaný pre žalobcu vykonať dopravou tovaru do Nemecka a privezením tovaru naspäť

na Slovensko bola vykonaná odplatne, v tom zmysle ako vyplýva z jeho prejavu v rámci úvodného ústneho prednesu.

11. Z nasledujúceho pojednávania (5. 12. 2023) súd v súlade s ust. § 99 ods. 1 CSP nevyhotovoval zápisnicu, iba obligatórny zvukový záznam, keďže to v danom prípade vzhľadom na potrebu, čo najpresnejšieho zachytenia plánovaných výpovedí žalobcu a svedka H. I., považoval za najvhodnejší a najúčelnejší postup (viď aj úradný záznam sudcu z 5. 12. 2023, na č. I. 154 spisu.) Na tomto pojednávaní prítom boli vykonané výsluchy žalobcu a uvedeného svedka, pričom strany sporu sa na tomto pojednávaní nijako osobitne nevyjadrovali.

12. Na pojednávaní 30. 5. 2024 (vzhľadom na to, že výsluch žalovaného sa predtým realizoval písomnou formou podľa § 195 CSP), po vykonaní tohto listinného dôkazu podľa § 204 CSP boli už len realizované záverečné vyjadrenia strán k vykonanému dokazovaniu, k právnej stránke veci a zhrnutie návrhov na rozhodnutie.

13. Žalobca v rámci záverečného vyjadrenia na tomto pojednávaní uviedol, že vykonaným dokazovaním sa potvrdili všetky skutočnosti tvrdené v žalobe a v následných písomných vyjadreniach žalobcu, pričom súčasne nebolo preukázané tvrdenie žalovaného o uzavretí pracovnej zmluvy, resp. o tom, že by mal medzi žalobcom a žalovaným vzniknúť nejaký pracovnoprávny vzťah. Pokiaľ by žalovaný so žalobcom uzatvoril pracovnú zmluvu, presne by vedel, ktoré náležitosti boli obsahom tejto zmluvy pred podpisom. V danom prípade ide o občiansky vzťah, o právny úkon uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným podľa § 724 a nasl. OZ, teda o príkaznú zmluvu, ktorá bola uzatvorená ústne, a v ktorej sa strany dohodli za akých podmienok bude žalovaným vykonaná činnosť šoféra pre žalobcu. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby súd rozhodol tak, ako je uvedené v žalobnom petíte v spojení s jeho úpravou, teda aby zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.092,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 1. 2. 2022 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň, aby ho zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Žalovaný v rámci záverečného vyjadrenia na tomto pojednávaní uviedol, že za sporné považuje právne posúdenie samotného právneho vzťahu, ktorý mal medzi stranami vzniknúť a tiež výšku škody, ktorá bola uplatnená zo strany žalobcu. Pokiaľ ide povahu právneho vzťahu poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia a nad ich rámec dodal, že pokiaľ žalobca vykonáva medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu, tak jediný právny rámec v SR, ktorý upravuje takýto druh činnosti vo vzťahu k jej vodičom je zákon č. 462/2007 Z.z. - o organizácii pracovného času v doprave. Podľa § 6 ods. 1 tohto zákona mobilné činnosti v cestnej doprave (aj preprava tovaru) môžu byť vykonávané výlučne mobilnými zamestnancami alebo samostatne zárobkovo činnými vodičmi. Mobilným zamestnancom je prítom podľa § 2 ods. 2, ods. 3 písm. a) a ods. 4 tohto zákona výlučne osoba, ktorá je v pracovnom pomere, resp. v pracovnoprávnom vzťahu k prepravcovi. Samostatne zárobkovo činným vodičom je zase osoba, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť na základe príslušnej licencie, teda osvedčenia o oprávnenosti vykonávania takejto činnosti. V tejto súvislosti žalobca tiež poukázal na stanovisko Ministerstva dopravy a výstavby SR, ktoré avizoval, že súdu predloží (avšak ho nepredložil - pozn. súdu), v zmysle ktorého vykonávanie takejto cestnej nákladnej dopravy vodičom môže byť výlučne iba mobilným zamestnancom v pracovnoprávnom vzťahu, resp. samostatne zárobkovo činnou osobou, a iným spôsobom túto činnosť vykonávať nemožno. Taktiež poukázal aj na európsku legislatívu, najmä pokiaľ sa jedná o podmienky vysielania vodičov, vrátane cestnej dopravy, konkrétne na smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 21014/67/EÚ, ktorá bola implementovaná do slovenského právneho poriadku zákonom č. 351/2015 Z.z. - o cezhraničnej spolupráci a tiež na smernicu Európskej rady a parlamentu EÚ/2018/957. V zmysle tejto európskej legislatívy, ktorá je na Slovensku platná a riadne implementovaná, ale aj v zmysle slovenského právneho poriadku, inak ako vyššie uvedenými spôsobmi nie je možné vykonávať prácu vodiča v cestnej doprave. Z vykonaného dokazovania podľa žalobcu vyplynulo, že práca, ktorú vykonal žalovaný pre žalobcu spĺňala všetky atribúty závislej práce podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce, t.j. bola vykonaná vo vzťahu podriadenosti, bola vykonaná osobne žalovaným, pre žalobcu, podľa jeho pokynov, v mene žalobcu, v pracovnom čase, ktorý žalobca ohraničil ako čas od vykonania nákladky až po odovzdanie nákladného motorového vozidla v sídle spoločnosti, bola vykonaná pomocou prostriedkov mu na to zverených žalobcom a za odplatu. Ako to vyplýva z výpovede svedka I., v čase 20. minúty, 25. sekundy zvukového záznamu z pojednávania, v tomto prípade boli dohodnuté všetky podstatné podmienky pracovnej zmluvy. Svedok potvrdil, že bol prítom, keď sa dohodol druh práce, taktiež potvrdil, že mal vedomosť o tom, aké bude miesto výkonu práce, že to bude odvoz alebo dovoz tovaru do Nemecka

a naspäť a taktiež potvrdil, že bol prítomný, keď sa dohodol deň nástupu do práce, resp. vykonania tejto práce, ako aj že boli dohodnuté mzdové podmienky, za ktorých mal žalovaný prácu vykonať. Svedok teda v uvedenom čase potvrdil, že má vedomosť o tom, že bola uzatvorená dohoda, ktorá by mohla byť pracovnou zmluvou. Na následné doplňujúce a zahmlievajúce otázky žalobcu svedok začal pozmeňovať svoju výpoveď, že sa vlastne asi mohlo jednať o nejakú skúšobnú jazdu a že vlastne je to obvyklé v tomto predmete podnikania, že sa takéto dohody uzatvárajú až po nejakých skúšobných jazdách. Vzhľadom na platnú legislatívu SR a EÚ trval žalobca na tom, že je vylúčený výkon činnosti vodiča nákladnej dopravy v inom ako v pracovnoprávnom alebo obchodnoprávnom vzťahu a akákoľvek dohoda medzi stranami, ktorá je v rozpore s touto legislatívou musí byť vyhodnotená ako absolútne platná. Je vylúčené, aby strany uzatvorili občianskoprávnu zmluvu, či už by sa jednalo o príkaznú alebo o iný druh zmluvy. Keďže žalovaný nebol podnikateľom a táto skutočnosť bola žalobcovi známa, súd takýto vzťah nemôže posúdiť ako občianskoprávny, či obchodnoprávny, ale je potrebné ho posúdiť ako pracovnoprávny. Preto tento spor nepatrí do kauzálnej príslušnosti tunajšieho súdu. V tomto prípade sú dané podmienky v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 82/2005 Z.z., teda, že sa jedná o nelegálnu prácu. Pracovnoprávny vzťah dojednaný bol, avšak žalobca ako zamestnávateľ si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce z osobitných právnych predpisov, najmä zo zákona o sociálnom poistení. Výpoveď žalobcu vyznieva ako nedôveryhodná, pretože žalobca tvrdil, že odovzdal úplne cudziemu človeku, ktorého videl prvýkrát v živote, náhodnému človeku z ulice, ktorý sa mu ozval na inzerát, motorové vozidlo v hodnote niekoľko tisíc eur, a zároveň ho poveril, aby vykonal dopravu tovaru do Nemecka, a pritom aby prepravil tovar v hodnote niekoľko desiatok tisíc eur. Ide podľa neho o ťažko uveriteľné tvrdenie, takto by to neurobil žiaden podnikateľ, ktorý by konal s odbornou starostlivosťou, a už zvlášť nie v dnešnej dobe. Žalobca opakovane poukázal na to, že sa malo jednať len o skúšobnú jazdu, a že je to úplne obvyklé, že sa vykoná taká skúšobná jazda, a potom sa uvidí, že či sa osoba prijme do pracovného pomeru alebo inak. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 45 Zákonníka práce, v zmysle ktorého práve pre tento účel slúži skúšobná doba, ktorú si zmluvné strany mohli dohodnúť, a podľa žalovaného si aj dohodli, počas ktorej mal žalobca možnosť v prípade nespokojnosti s výkonom práce zo strany žalovaného kedykoľvek, bez udania dôvodu ukončiť tento pracovný pomer, čiže tvrdenie žalovaného, že by sa mu hromadili pracovné zmluvy, keby s každým mal uzatvoriť hneď pracovnú zmluvu vyznieva nedôveryhodne. Pokiaľ ide o samotnú uplatnenú škodu a jej výšku, žalovaný poukázal na to, že § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje, že sa uhradza skutočná škoda. V zmysle právnej teórie, ale aj konštantnej judikatúry náhrada škody má vždy výlučne reparačnú funkciu. Náhrada škody nemá slúžiť na nič iné, len na náhradu ujmy, ktorú mal poškodený utrpieť v dôsledku nejakej škodovej udalosti. V tejto súvislosti žalovaný tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. : 25 Cdo 3118/2012, v zmysle ktorého, v prípade poškodenia motorového vozidla, ak si ho nechá poškodený opraviť, tak výška škody sa určuje podľa hodnoty skutočne vykonaných úkonov a vynaložených nákladov. Vo výpovedi štatutára žalobcu, v čase 0:45:19 zvukovej nahrávky z pojednávania tento uviedol, že motorové vozidlo si opravil sám, nakoľko vykonáva takúto činnosť. Opravil si ho lacnejšie ako by tomu bolo v autorizovanom servise a zároveň v 30. sekunde tejto minúty dodal, že si ho opravil zo starých, použitých náhradných dielov tak, že toto motorové vozidlo bolo v rovnakom stave ako pred nehodou. Takže, pokiaľ sám žalobca uvádza, že si motorové vozidlo opravil sám a lacnejšie a uviedol toto motorové vozidlo do pôvodného stavu, t.j. do stavu ako pred škodovou udalosťou, tak akákoľvek náhrada v rozsahu nad túto skutočne vynaloženú náhradu nákladov spojených s opravou by už neplnila reparačnú funkciu, ale v takom prípade by sa žalobca bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného. V tomto prípade znalec vychádzal pri určovaní náhrady škody z cien náhradných dielov, ktoré sú nové a štandardizované alebo spriemerované, a taktiež vychádzal aj z ceny práce autorizovaného servisu. Nemožno teda v tomto prípade hovoriť o nejakej reparačnej funkcii sumy 4.500 eur, pokiaľ oprava žalobcu stála podstatne menej. Žalobca pritom nešpecifikoval, resp. nevyčíslil výšku tejto opravy, takže výška nároku na náhradu škody je nepreukázaná. Ďalej žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. : 3Co/294/2011, v zmysle ktorého pri určení škody sa vychádza z ceny v čase poškodenia a za skutočnú škodu treba považovať sumu, ktorú je potrebné vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu. Pri použitých veciach je potrebné od sumy nákladov na opravu odpočítať sumu zodpovedajúcu zhodnoteniu vecí a zároveň pri určení výšky škody je potrebné vychádzať z ceny opravy uskutočnenej opravovňou k tomu určenou a takto určenú sumou opravy znížiť o prípadné zhodnotenie vecí. V prípade, že žalobca vykonáva podnikateľskú činnosť aj ohľadne opravy motorových vozidiel a je odborne spôsobilý vykonať takúto opravu, tak za skutočne vynaložené náklady v zmysle tohto rozhodnutia je potrebné považovať náklady, ktoré on sám v rámci tejto opravy ako spôsobilá opravovňa vynaložil na opravu tohto motorového vozidla, a to s použitím starých náhradných dielov. Žalobca nepreukázal skutočnú škodu v rozsahu nákladov na opravu vozidla, nakoľko za skutočnú škodu je potrebné považovať takú ujmu, ktorá predstavuje majetkové hodnoty,

ktoré je potrebné vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu. Motorové vozidlo bolo po oprave uvedené do pôvodného stavu. Taktiež žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. : 5CoCsp/17/2022, v zmysle ktorého pri určení výšky škody je potrebné vychádzať zo skutočnej ceny opravy, čo platí vždy, ak takáto oprava bola vykonaná a išlo o účelne vynaložené náklady uvedením veci do pôvodného stavu, a v prípade ak oprava vykonaná nebola, tak výšku škody možno určiť aj inak, znaleckým posudkom. Z tohto rozhodnutia potom vyplýva, že v prípade, ak si niekto uplatňuje nárok na náhradu škody poškodenej veci, nie je podstatné, či túto poškodenú vec opravil alebo s ňou naložil inak, pretože výšku škody je možné určiť aj znaleckým posudkom alebo odborným posudkom tak, že sa určí cena, ktorá by bola potrebná za obvyklých podmienok na opravu tejto veci. Ak si však ale túto vec poškodený sám opravil, a to už je jedno, či na vlastné náklady alebo prostredníctvom tretej osoby, tak za skutočnú škodu je potrebné považovať práve náklady, ktoré vynaložil na uvedenie veci do pôvodného stavu. Žalobca teda nepreukázal výšku škody na vozidle, a nesporná je len škoda, ktorá mala zodpovedať náhrade, ktorú žalobca vynaložil na odtiahnutie motorového vozidla a iné s tým súvisiace veci. Napokon vzhľadom na to, že sa v tomto prípade jedná o pracovnoprávny vzťah, rozsah náhrady škody, ktorú si žalobca uplatnil nie je možné uplatňovať v celom rozsahu, pretože nárok na náhradu škody by sa mal spravovať ustanoveniami Zákonníka práce, ktoré sú špeciálne vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby súd žalobu zamietol.

15. Na pojednávaní 30. 5. 2024 potom súd vyhlásil dokazovanie za skončené a (aj vzhľadom na novú argumentáciu prednesenú najmä stranou žalovaného v záverečnom vyjadrení) odročil pojednávanie len na účely vyhlásenia rozsudku na 26. 6. 2024.

16. Súd dospel k zisteniu relevantného skutkového stavu na základe nesporných skutkových tvrdení strán sporu, ako aj na základe vykonaného dokazovania ohľadne sporných relevantných skutkových tvrdení strán.

17. Za nesporné mal súd nasledovné relevantné skutkové tvrdenia strán sporu (pre ich nepopretie protistranou podľa § 151 CSP, resp. pre ich výslovnú zhodnosť podľa § 186 ods. 2 CSP.)

18. Žalovaný ako nepodnikateľ, reagujúc na inzerát žalobcu, v ktorom hľadal šoféra do svojej firmy, prišiel (asi týždeň pred 28. 9. 2021) na pohovor do sídla žalobcu, kde v kancelárii komunikoval s konateľom žalobcu. Dňa 28. 9. 2021 mu žalobca zavolať, že má pre neho prácu - prepravu tovaru z Námestova do Štuttgartu, v Nemecku s tým, že cesta má začať v ten deň v sídle žalobcu vo Veľkej Lomnici. Žalobca sa preto v ten deň dostavil do sídla žalobcu, kde si prebral motorové vozidlo zn. Fiat Ducato, EČ: KK554CT, patriace žalobcovi, aj s príslušnými dokladmi, a o 14.00 hod. vyštartoval do spoločnosti Visteon Electronics v Námestove, kde naložil tovar, a odkiaľ následne o 16.00 hod. vyrazil s tovarom na miesta určenia v Štuttgarte, v Nemecku. Tam prišiel okolo 4.00 hod. nasledujúceho dňa. Žalobca mu následne telefonoval, že musí ísť okamžite vyložiť tovar do spoločnosti Mercedes, inak bude firma žalobcu sankcionovaná za omeškanie. Žalovaný tak o 5.00 hod. uskutočnil vykládku tovaru v mieste určenia. Následne žalobca od žalovaného požadoval, aby o 7.00 hod. vykonal ďalšiu jazdu, čomu žalovaný vyhovel, a krátko na to, v meste Dolfingen v Nemecku, žalovaný ako vodič motorového vozidla v dôsledku únavy spôsobil dopravnú nehodu pri ktorej bolo tiež poškodené predmetné motorové vozidlo žalobcu.

19. V tejto súvislosti súd musí poznamenať, že táto chronológia udalostí vyplývala zo skutkových vyjadrení žalovaného v odpore, ktoré keďže žalobca v priebehu konania účinne nepoprel, musel mať súd za nesporné podľa § 151 CSP, a preto sa v tejto časti skutkových tvrdení už správne nemalo vykonávať dokazovanie, a hoci z neskoršieho dokazovania - výsluchom strán sporu vyplynula trochu iná chronológia priebehu týchto udalostí, súd na obsah týchto výpovedí (v tejto časti) nemohol prihliadať, keďže v civilnom procese sa zisťuje skutkový stav vyplývajúci z realizovaných prostriedkov procesného útoku a obrany, ktorý pritom nemusí byť zhodný so skutočným stavom.

20. Za nesporné mal súd ďalej nasledovné skutkové tvrdenia strán sporu.

21. Žalovaný po príchode do Nemecka síce žalobcu upozorňoval, že vzhľadom na dĺžku jazdy si potrebuje odpočinúť, pretože nie je schopný pokračovať, avšak žalobca to od neho napriek tomu žiadal, a žalovaný jeho žiadosť nakoniec akceptoval tým, že mu vyhovel. Následkom dopravnej nehody došlo

k spôsobeniu škody na motorovom vozidle Fiat Ducato, EČ: KK554CT. V súvislosti s odtiahnutím predmetného vozidla v Nemecku na odstavné parkovisko zaplatil žalobca spoločnosti Trautwein GmbH sumu 593,74 eur. V súvislosti s odtiahnutím vozidla z Nemecka do sídla žalobcu zaplatil žalobca spoločnosti M.TRANS, s.r.o. sumu 1.140 eur. Poškodené motorové vozidlo si žalobca opravil sám, keďže mal na to spôsobilosť vyplývajúcu z predmetu jeho podnikania. Na písomnú výzvu žalobcu zo 6. 12. 2021, v ktorej bola určená splatnosť do 31. 1. 2022, žalovaný nereagoval a žalobcovi nezaplatil ani časť z požadovanej náhrady škody v celkovej výške 6.092,10 eur.

22. K nesporným skutkovým tvrdeniam sa v civilnom procese zásadne nevykonáva dokazovanie (zásada hospodárnosti konania - čl. 17 Základných princípov CSP.)

23. Z sporné (relevantné) skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré mali byť predmetom dokazovania, mal súd tie skutkové tvrdenia strán, ktoré sa týkali jednak obsahu a formy zmluvy (dohody), ktorú mali žalobca a žalovaný uzatvoriť 28. 9. 2021v sídle žalobcu (tesne pred začatím jazdy žalovaného do Nemecka), teda ktoré sa týkali obsahu jednotlivých čiastkových dojednaní v rámci tejto zmluvy, ktoré sú relevantné pre právne posúdenie takejto zmluvy (či už ako zmluvy pracovnoprávnej, občianskoprávnej alebo inej), ako aj skutkové tvrdenia strán týkajúce sa výšky vzniknutej škody na predmetnom motorovom vozidle v dôsledku dopravnej nehody (základ a okolnosti vzniku tejto škody však neboli sporné), a tiež sporné bolo to, či bolo predmetné vozidlo havarijne poistené alebo nie.

24. Vo vzťahu k týmto sporným skutkovým tvrdeniam strán sporu súd vykonal preto nasledovné dokazovanie.

25. Z výpovede svedka H. I., obchodného partnera žalobcu, so sídlom svojej spoločnosti v Poprade, na pojednávaní 5. 12. 2023 vyplynulo, že vždy, ak u žalobcu nastupuje potencionálny zamestnanec, realizuje sa skúšobná jazda, čo sa stalo aj v prípade žalovaného, keď mu bola daná zákazka s nakládkou v Námestove, do miesta určenia v okolí Štuttgartu v Nemecku, všetko bolo ústne dojednané, dostal všetky inštrukcie, so všetkým súhlasil, problém nastal, keď dorazil na miesto, kde meškal. Všetky tie zákazky vykonávané vozidlami do 3,5 tony sú terminované, sú určené reálne časy (napr. nakládka o 14.00 hod., vykládka o 7.00 hod. nasledujúceho dňa ráno), ktoré sú však zvládnuteľné, a aj sa to tak bežne realizuje na týždennej báze, avšak žalovaný sa začal vyhovárať, že sa to nedá, ako sa to nedá. Následne prebehla komunikácia medzi konateľom žalobcu a žalovaným, že jeho vinou došlo k dopravnej nehode v Nemecku, čo vyšetrovala aj nemecká polícia. To dojednanie pred cestou medzi žalovaným a žalobcom malo povahu osobného stretnutia, ústneho dohovoru. Svedok bol osobne prítomný tomuto dojednaniu medzi žalobcom a žalovaným, keď bola v kancelárii v sídle žalobcu ústne dojednaná dohoda, že na základe tejto zrealizovanej jazdy, keď sa vozidlo vráti a všetko bude v poriadku, z oboch strán, bude vtedy sa to dalo realizovať aj na živnosť, tak buď si pán otvorí živnosť alebo sa to bude realizovať na trvalom pracovnom pomere, to už by bola dohoda, keď všetko dopadne ako malo. Následne na doplňujúce otázky sudcu svedok uviedol, že pri tomto ústnom dojednaní, ešte pred tou jazdou bola dojednaná tá skúšobná jazda, ktorú svedok bral ako dojednanie pracovného pomeru. Pokiaľ ide o obsahové náležitosti tohto ústneho dojednanie, tak dojednali sa výkon práce, o ktoré vozidlo sa bude jednať, tarifa na km (8 centov/km), miesto odovzdania vozidla, ako to prebieha, keď príde z danej jazdy, kde má pristaviť vozidlo, všetky tie najdôležitejšie náležitosti týkajúce sa tej výkonu samotnej tej práce. Bolo to ústne dojednanie, v ktorom sa dojednali základné záležitosti, na základe ktorých mal žalovaný vykonávať činnosť pre žalobcu. Funguje to tak v tomto segmente, že šofér ide na tú jazdu, a keď sa vráti a je spokojnosť obidvoch strán, tak sa pokračuje v tej potencionálnej spolupráci. Vždy musí predchádzať tomu skúšobnú jazdu. Dojednalo sa, že má prísť na konkrétne miesto nakládky do Námestova, naložiť určité množstvo tovar, odsúhlasiť to množstvo so svedkom, na základe toho svedok dá spätné povolenie, že môže vyraziť, a nasledujúci deň vyložiť ten tovar v mieste určenia v prevádzke Mercedesu, to je všetko. Svedok jedná iba ohľadne problémov vzniknutých v mieste nakládky a vykládky, poškodenie tovaru a pod. Toto ústne dojednanie konkrétne prebiehalo medzi žalovaným a konateľom žalobcu. Po vykonaní skúšobnej jazdy, keď všetci sú spokojní, je obvyklá prax, že tak potom sa rozhodne šofér, či chce vykonávať činnosť pre žalobcu na živnosť alebo na trvalý pracovný pomer. F. je vyplácaná odmena za skúšobnú jazdu, na základe právneho titulu, ktorým je osobné stretnutie a ústne dojednanie. K jej výplatu dôjde ihneď po skúšobnej jazde, pričom keď to bolo urobené na živnosť, tak sa vystavila faktúra, a keď to nebolo na živnosť, tak sa vystavil doklad, že peniaze z firmy odišli, v prospech tej fyzickej osoby. Žalobca má v súčasnosti dvoch šoférov. Jeden je rodinný známy, tam skúšobná jazda pre uzavretím pracovného pomeru nebola, lebo poznali jeho pracovnú históriu. Hodnota

prepravovaného tovaru je rôzna, niekedy aj pol milióna eur, ak ide o súčiastky pre letecký priemysel, ak ide o súčiastky pre automobilový priemysel býva to rôzne od 20, 10 alebo 5 tisíc eur, nevedel uviesť, aká bola v tomto konkrétnom prípade, bez dodacieho listu. Je to bežná prax, že sa zverí vozidlo s takým tovarom cudzím ľuďom, ktorý príde na skúšobnú jazdu, inak to nejde, to je normálna vec. Viem, že so žalovaným boli problémy aj v iných dopravných firmách, neskôr od iných firiem z okolia sme zistili, že havaroval v zahraničí a nechal tam vozidlá, bol problémový. K uvedenému motorovému vozidlu bola určite uzatvorená zákonná poisťka, a ohľadne havarijnej poisťky sa však nevedel vyjadriť.

26. Z výsluchu konateľa žalobcu J. I. ako strany sporu na pojednávaní 5. 12. 2023 súd zistil, že menovaný sa so žalovaným osobne stretol, potom čo sa im prihlásil na inzerát, povedal mu konateľ čo potrebuje, on mu povedal, že má 15 ročné skúsenosti s prácou šoféra, vie, čo to obnáša, ale konateľ žalobcu si ho chcel vyskúšať tak sa dohodli na skúšobnej jazde, s tým, že dostane od žalobcu vozidlo aj s dokladmi, a že podpíše hmotnú zodpovednosť za vozidlo, k čomu nakoniec nedošlo. To bolo na tom osobnom pár dní pred tým než mal vykonať tú cestu. Potom išiel na tú skúšobnú jazdu, avšak on už na tú prvú jazdu meškal, deň pred tým mu síce volali, ale on aj tak meškal dve hodiny, mal prísť o 9.00 hod, ale prišiel o 11.00 hod. a oni pritom majú termínované zákazky. To stretnutie sa kvôli tomu nieslo v takom duchu, že si len nahádzal veci do auta, konateľ mu stihol vysvetliť len základné veci vo vozidle, kde čo má, a on sa ponáhľal nakladať a chcel ešte po ceste staviť domov po veci, ktoré zabudol. Nestihol podpísať ani tú hmotnú zodpovednosť za auto. Tiež po ceste zmenil trasu podľa seba, nešiel tam, kde majú šoféri žalobcu obvyklé zastávky, vrátane tankovania, teda po zadanej trase, išiel inak, ale žalobca to nechcel riešiť s tým, že si ho odsúkšajú na tej jazde, a potom sa konateľ žalobcu rozhodne, či ho vezme na živnosť alebo na pracovný pomer. Na tom osobnom pohovore, to žalovaný ani vlastne nevedel jednoznačne sám povedať. Takže meškal, po ceste už s ním začali problémy, zmenil trasu a pod. V noci dorazil do Nemecka, kde mal čas pár hodín pospať v aute, mal na to v aute vytvorené podmienky, a následne mal vyložiť tovar a vrátiť sa naspäť. Podľa najazdených km mal potom v sídle žalobcu na osobnom stretnutí dostať vyplatenú odmenu 8 centov na km z prejdené km, takto to bolo dojednané, a tiež aj to, že to bude skúška, a potom sa žalobca rozhodne, podľa spokojnosti oboch strán. Keby mal každého, kto k nemu vojde žalobca zamestnať, dať mu pracovnú zmluvu, tak má zbierku pracovných zmlúv, a pritom keď sa dalo ústne dohodnúť na jednej ceste, za ktorú dostane zaplatené, a potom sa uvidí, tak to považoval za lepšie. Avšak potom zavinil žalovaný tú dopravnú nehodu, išiel na červenú, začali opletačky s tým spojené, vyšetrovali to nemeckí policajti, zabezpečovali odťah vozidla na parkovisko, potom sa riešila prekládka tovaru, a nakoniec žalovaný ostal v Nemecku v tom aute. Medzitým žalobca riešil odťah vozidla z Nemecka na Slovensko. Avšak po čase žalovaný nechal auto tam, nečakala v ňom, hoci tam mohol aj spať, ale on potom išiel domov. Aj preto ako sa zachoval neskôr nedošlo k ďalšej dohode medzi žalobcom a žalovaným, hoci sa dalo na veľa veciach dohodnúť, žalovaný však prestal komunikovať. Jedine potom raz prišiel po svoje auto, ktoré mal zaparkované na firme, a keďže v servise, ktorý tiež majú je veľa aut, tak jeho auto zhodou okolností stalo pri stene a blokovalo ho iné auto, ale konateľ mu ho vycúval, on si ho zobral a tam sa to všetko skončilo, A keď prišiel žalovaný na firmu tak sa ho konateľ pýtal, že či mu je ochotný podpísať tú hmotnú zodpovednosť, tak on povedal, že sa radil s nejakou právničkou, že on podpisovať nič nebude, na čo konateľ reagoval, že OK a týmto skončilo. Vozidlo bolo odtiahnuté jednak nemeckou odťahovkou na záchytné parkovisko v Nemecku, čo zaplatila firma žalobcu, a odtiaľ bolo potom odtiahnuté inou odťahovkou z Nemecka na Slovensko. A keďže žalobca má v predmete podnikania aj autoservis, tak vedel si to žalobca opraviť, a to aj lacnejšie než v nejakom autorizovanom autoservise. Vozidlo pritom nebolo havarijné poistené, pretože ani nemuselo byť, nie je to povinné. Žalobca sa tak rozhodol, že ho opraví zo starších dielov, a že by tak vozidlo bolo v takom stave ako bolo pred nehodou. A preto aby sa potom žalobca s niekým nenatáhal, že či sa to dalo opraviť aj lacnejšie, tak aby to bolo niečím podložené, tak žalobca oslovil znalca, ktorý vykonáva posudky pre políciu pána G., aby vypočítal škodu vzniknutú na vozidle, aby vypracoval znalecký posudok v tomto smere. Žalobca chce od žalovaného len náhradu škody spôsobenú mu na vozidle a zaplatiť náklady za odtiahnutie vozidla, a nič viac. Tá prvá, skúšobná jazda na strane žalovaného nemala byť pritom realizovaná ani z pozície zamestnanca, ani z pozície živnostníka, ale že on to urobí ako nejaká iná osoba, na skúšku a bude mať za to zaplatené, pričom išlo o jednorazovú cestu, výpomoc. Mal by si žalovaný ten príjem dať do daňového priznania. Tú hmotnú zodpovednosť za vozidlo pred cestou nepodpísal, lebo meškal, a potom nebol ochotný podpísať. Žalovaný pred cestou nevyžadoval podpísanie žiadnej zmluvy, keď prišiel tak už meškal, malo sa mu pôvodne v klúde všetko vysvetliť a odovzdať, lenže pre meškanie to nebolo možné, nahádzal si všetky veci, ktoré bral na miesto spolujazdca, a že ešte si ešte niečo zabudol a musí staviť domov, a v takom duchu sa to všetko nieslo, a to sa potom nedalo stihnúť, ani podpísať tú hmotnú zodpovednosť za auto, ktorú mal žalobca

pripravenú, lebo nejde len tak niekomu odovzdať auto. Ak by nebola zákazka zrealizovaná v určitom presnom termíne, bola by potom sankcia pre firmu, pokuta, aj len za 15 minút omeškania, bežne to tak je. Svedok H. I. je vo vzťahu k žalobcovi akoby dispečer, hoci má svoju spoločnosť DTB Group, ktorá sa zaoberá tým istým čo aj žalobca, ale on vyhľadáva zákazky, a niektoré z nich posúva aj žalobcovi, ktoré potom vykonáva žalobca, ide o vzájomnú pomoc medzi nami, vzájomné poskytovanie si služieb. On nemá vedomosť o obsahu konkrétnych dojednaní medzi žalobcom a potencionálnymi šoférmi, ale keďže sedíme v jednej kancelárii, takže niečo započuje, niečo si povedia, ale on tieto dojednania priamo nerieši, žalobca si to rieši sám. Žalobca si chcel žalovaného najprv vyskúšať na skúšobnej jazde, pretože ak by ho hneď zobral na pracovný pomer, bez toho, aby ho poznal a on sa mu hneď hodí sa na PN-ku, treba ho najprv odskúšať. Z dokladov, ktoré záujemca predloží tiež nie je možné hneď odhadnúť ako tento človek jazdí, ako sa chová za volantom. Cudzí šoféri sú podrobovaní takej skúšobnej jazde, tých čo poznajú nie. V tej skúšobnej jazde ide o jednorazovú záležitosť. Navyše v doprave nie je nič isté, či budú ďalšie zákazky. Nešlo z pohľadu žalobcu o čiernu prácu. Na tom ústnom pohovore konateľ žalobcu žalovanému povedal, že tí, čo u nich jazdia na živnosť, majú obvykle odmenu 8 centov za km, kde sa potom vystaví faktúra, a keďže žalobcovi vtedy vypadol šofér, a potreboval jednorazovo šoféra na danú zákazku, tak sa dohodol so žalovaným, kde bol ochotný zaplatiť akoby mal živnosť, a tiež aby to bola ako pracovná skúška, lebo žalobca nevedel, že či mu ten šofér, čo mu vypadol sa vráti. Išlo o expresnú prepravu, kde keď sa naloží je tam určený tranzitný čas na to, mal nakládku zhruba okolo 13.00 hod. s tým, že vykládku mal mať o 6.00 hod. na druhý deň, čiže mal nejaký 17 hodín na to, aby zrealizoval 1.000 km, čo sa podľa žalobcu dalo zrealizovať za 10 hodín. Mal si tú trasu sám rozvrhnúť, aby to stihol a aj si odpočinul. Na toto vozidlo bolo uzatvorené len zákonné poistenie zodpovednosti za škodu v Komunálnej poisťovni. Havarijné poistenie uzavreté nebolo. Škodovú udalosť v zahraničí žalobca nahlásil poisťovni a z tej poisťky išlo potom nejaké plnenie z tohto jeho zákonného poistenia v prospech druhého poškodeného vozidla a aj na škodu na zdraví jedného pána, čo pri nehode utrpel zranenia. V prospech žalobcu však nebolo vyplatené žiadne poistné plnenie, keďže nemali havarijnú poisťku. Na tovare nevzniklo poškodenie tovaru, len bol rozhádzaný, potom sa usporiadal a preložil do iného vozidla. Tovar bol pre prípad zodpovednosti za škodu poistený v poisťovni Generali. V prípade skúšobnej jazdy v ich spoločnosti sa dohoda o hmotnej zodpovednosti obvykle podpisuje, keď preberá šofér vozidlo, ale žalovaný ju vtedy pred cestou do Nemecka nepodpísal, pretože meškal, hoci ju už mal žalobca inak pripravenú, ale žalovaný mu povedal, že to zrobia potom, čo žalobca akceptoval, pretože jednak nikto predpokladal, že sa niečo stane, a navyše hrozila pokuta za omeškanie, tak chceli, aby išiel. K hodnote a povahe tovaru sa konateľ žalobcu nevedel bližšie vyjadriť. Jeho firma sa k týmto údajom nedostane. Malo ísť o nejaké plastové komponenty, ale mohlo to byť konkrétne všeličo. Poistná suma na zodpovednosť žalobcu za škodu tovaru bola vo všeobecnosti dojednaná do určitej konkrétnej pevnej sumy (vtedy do 33.000 eur), a buď sa potom v konkrétnom prípade do nej s tovarom zmestili alebo nie. Žalobca nemá nikdy vedomosť o hodnote prepravovaného tovaru. A keby bola hodnota tovaru väčšia ako poistná suma, tak by žalobca od nich nedostal takúto zákazku, oni to totiž vedia, lebo si vyžadujú od žalobcu jeho potvrdenie o výške poistenia CMR. Vedomosť o hodnote tovaru má niekedy má pán H. I., keď dojednáva nejakú prepravu, ale nie vždy. V trvalom pracovnom pomere má žalobca v súčasnosti šesť ľudí, nikoho už nemá na živnosť, vzhľadom na zmenu právnej úpravy od určitého času. Z týchto šiestich ľudí sú dvaja šoféri a štyria mechanici. Jeden šofér je rodinný príslušník, ten skúšobnú jazdu nikdy nevykonával, a ten druhý šofér ju vykonal, avšak ešte na živnosť, pretože vtedy to robil ešte na živnosť, a on vystavil na to žalobcovi faktúru, istý čas takto poskytoval služby na živnosť a potom sa zmenil zákon, on bol vzatý do pracovného pomeru. Žiadna osoba nevykonala v ich spoločnosti skúšobnú jazdu tak ako žalovaný, teda mimo pracovný pomer alebo živnosť, on bol v tomto špecifický. Žalovaný prišiel do Nemecka okolo druhej v noci, potom spal do šiestej, kde potom jednu časť vyložil, a presúval sa na druhú časť vykládky, cestou na ktorú spôsobil nehodu. Potom však dodal, že to je zhruba, že si už presne časy nepamätá. Časy nakládky a vykládky však vtedy boli žalovanému známe, a to jednak od H. I., ktorý v tej veci pôsobil ako dispečer, ale povedal mu ich pred cestou aj konateľ žalobcu, pri odovzdávaní vozidla. Plnenie tohto rozvrhu kontroloval konateľ žalobcu aj počas tej jazdy. Avšak osobitne v noci mu nehovoril, že je vykládka o šiestej, pretože on to vedel. Potom konateľ žalobcu na výzvu zástupkyne žalovaného podrobne vymenoval všetky diely, ktoré opravil na poškodenom vozidle v rámci svojho autoservisu. Po nehode, ešte pred opravou bolo vozidlo v nepojazdnom stave. Hodnota opravy bol do 3.000 eur isto, presne však túto hodnotu nevedel vyčíslit'. Toto vozidlo od opravy stále využíva na svoju činnosť, stále funguje. Všetky súčiastky uvedené v znaleckom posudku boli aj reálne vymenené použitými dielmi, čo následným podrobným vymenovaním žalobca potvrdil pri čítaní ich zoznamu zo znaleckého posudku.

27. Z písomnej výpovede žalovaného ako strany sporu zo 6. 5. 2024 podľa § 195 ods. 3 CSP, ktorá bola následne vykonaná na pojednávaní 30. 5. 2024 ako listinný dôkaz podľa § 204 CSP súd zistil, že o práci pre žalobcu sa dozvedel z inzerátu, v ktorom bolo uvedené, že hľadá vodiča vozidla do 3,5 tony na trvalý pracovný pomer. Žalovaný nikdy nevykonával živnosť, a preto ani nemal záujem o iný druh práce ako na pracovný pomer. Na základe inzerátu sa dostavil na pracovný pohovor, asi týždeň pred pracovnou cestou do Nemecka, kde sa dohodli, že bude vykonávať prácu na základe pracovnej zmluvy. Dohodli sa pritom na odmene 9 centov za km, pričom mu povedali, že pred cestou ho prihlásia do sociálky a zdravotky. Dňa 28. 9. 2021 ráno zavolali z firmy, že má o 12.00 hod. prísť do sídla žalobcu, nakoľko o 14.00 hod. mala byť nakládku v Námestove vo firme Visteon. Žalovaný sa dostavil na firmu, kde podpísal pracovnú zmluvu a prebral si auto. Podpis zmluvy prebehol narýchlo v kancelárii, keďže sa ponáhľali na nakládku tovaru, ktorá mala byť o dve hodiny. Všetky papiere si ponechal majiteľ, pretože potreboval vybaviť ešte nejaké formality, prihlásenie do poisťovne. Žalovaný to nepovažoval za dôležité. Pridelené mu bolo auto, ktoré bolo v katastrofálnom stave. Potom šiel na nakládku do Námestova, tam čakal dve hodiny, kým tovar naložili, takže bol naložený s dvojhodinovým meškaním. Do Nemecka vyrazil o dve hodiny neskôr, ako to bolo plánované, teda o 16.00 hod. Na vykládku šiel do Štuttgartu, kde prišiel okolo 2.30 hod. ráno. Po príchode na miesto sa potreboval vyspať, pretože šoféroval viac ako 14 a pol hodiny a bol unavený. O 3.00 hod. mu telefonoval majiteľ, že sa musí ísť okamžite nahlásiť na vykládku, inak dostanú pokutu. Žalovaný šiel a na registráciu čakal asi 2 hodiny, keď začala o 5.00 hod. Potom ho zobrali na vykládku, ktorá skončila o 7.30 hod. Po vykládke napísal majiteľovi, že sa ide vyspať, lebo už nevládzde, na čo on mu napísal SMS, že musí ísť okamžite vyložiť ďalšiu nakládku do inej firmy v Štuttgarte, ktorá je cca. 30 km vzdialená. Vyhrážal sa mu, že ak nevykoná okamžite ďalšiu vykládku, nezaplatí mu výplatu, nútil ho, aby išiel. Nehoda sa stala pri druhej vykládke, cca. 3 km od cieľa, kedy bol žalovaný úplne vyčerpaný, nakoľko sedel cca. 21 km bez oddychu. Po nehode prišlo druhé auto, aby preložilo tovar a jeho odťahli na odstavné parkovisko. Následne komunikoval s majiteľom, čo ďalej, povedal mu, že zoženie odťahovku na Slovensko, lebo v Nemecku je drahý servis. Na parkovisku zostal až do 1. 10. 2021, odkiaľ ho zobral kamarát na Slovensko. Odvoz si musel žalovaný zariadiť sám, pretože ho majiteľ zavádzal, že príde po neho odťahovka a on tam čakal tri dni na parkovisku a strážil auto. Keď prišiel na Slovensko šiel do sídla žalobcu, aby si zobral svoje auto, ktoré tam mal v areáli firmy žalobcu zaparkované, avšak majiteľ na neho tlačil, aby mu podpísal papiere, že si auto požičal na súkromné účely, že inak mu nevydá jeho auto. On to podpísať odmietol, a súčasne žiadal od majiteľa pracovnú zmluvu, na čo mu on povedal, že mu nič nedá a že sa s ním bude súdiť. Keď žalovaný pohrozil majiteľovi políciou pre nevydanie auta, rozmyslel si to a auto mu vydal. Pracovnú zmluvu mu však nevydal. Pracovnú zmluvu pred podpisom celú nečítal, prečítal si len svoje údaje, dohodnutú prácu a odmenu, pretože sa ponáhľal na nakládku, a majiteľ mu povedal, že ak preprava nebude včas dostane firma pokutu. Dohodli sa, že bude vykonávať prácu šoféra nákladného vozidla do 3,5 tony v rámci EÚ za odmenu 9 centov za km. Vychádzal z vzájomnej dôvery medzi nimi. Pred cestou podpísal len pracovnú zmluvu, na iné dokumenty si nepamätá. Dohodli sa, že pracovný pomer vzniká v deň keď pôjde na prvú prepravu, pričom pracovnú zmluvu podpísal v deň prepravy. Na prevzatí auta sa dohodli o 12.00 hod., kedy ho aj prevzal. Nikde nestál. Dohodli sa na dobu 1 rok s trojmesačnou skúšobnou dobou. Pracovná zmluva, ktorú uzavreli bola krátká dvojstranová zmluva. Dohodli sa, že prácu vykoná podľa pokynu dispečera. Mal ísť naložiť tovar do Námestova a následne ho prepraviť do Štuttgartu. Dopravná nehoda sa stala na križovatke, kde žalovaný odbočoval z hlavnej cesty doľava a z boku do neho narazil volkswagen, ktorému žalovaný nedal prednosť, pričom sa to stalo o 8. hodine ráno, kedy bol vyčerpaný. Po nehode prišla asistenčná služba a policajti. Vozidlo si žalobca opravil sám.

28. Zo znaleckého posudku č. 67/2021, vyhotoveného 13. 11. 2021, znalcom B. F. G., D. XX/X, K. C. E., znalcom z odboru cestná doprava, technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave a odhad hodnoty cestných vozidiel vyplynulo, že tento na otázku zadávateľa znaleckého posudku (žalobcu) týkajúcu sa vyčíslenia výšky škody, ktorá vznikla na vozidle Fiat Ducato, EČ: KK554CT, ku dňu dopravnej nehody 29. 9. 2021 (na str. 13) odpovedal, že výška tejto škody bola vypočítaná v sume 4.358,36 eur (s 20 % DPH). Z obsahu znaleckého posudku (na str. 12) pritom vyplynulo, že táto výška škody bola vypočítaná ako súčet nákladov na opravu poškodeného vozidla (pri určení ktorých znalec vychádzal z ceny nových náhradných dielov a cien opravárenských a lakovacích prác), ktorá suma nákladov na opravu predstavovala spolu 5.829,47 eur, a rozdielu všeobecnej hodnoty vozidla pred vykonaním opravy v sume 6.190,26 eur (s DPH) a všeobecnej hodnoty vozidla po oprave (s DPH) v sume 7.661,40 eur (po súčasnom odpočítaní hodnoty zvyškov vozidla z poškodených častí karosérie, ktoré by nebolo možné využiť, ktoré však boli vyčíslené v sume 0 eur.) Z uvedeného znaleckého posudku (na str. 8) však tiež vyplýva, že suma 6.190,29 eur je tiež uvedená ako všeobecná hodnota vozidla (s DPH) pred nehodou.

Zo znaleckého posudku (na str. 3) tiež vyplynulo, že predmetné vozidlo patrí do podkategórie úžitkové vozidlo s celkovou hmotnosťou do 3.5000 kg.

29. Zistený skutkový stav súd právne posúdil najmä podľa nasledovných hmotnoprávných ustanovení.

30. Podľa § 724 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom 28. 9. 2021, ďalej len „OZ“) príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť.

31. Podľa § 421 OZ každý kto od iného prevzal vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku, zodpovedá za jej poškodenie, stratu alebo zničenie, iba že by ku škode došlo aj inak.

32. Podľa § 441 OZ ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

33. Podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce (zákona č. 311/2001 Z. z. v znení účinnom 28. 9. 2021, ďalej len „ZP“) v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú :

- a) druh práce na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika,
- b) miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto),
- c) deň nástupu do práce,
- d) mzdové podmienky ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

34. Podľa § 43 ods. 2 ZP zamestnávateľ v pracovnej zmluve uvedie okrem náležitostí podľa ods. 1 aj ďalšie pracovné podmienky, a to výplatné termíny, pracovný čas, výmeru dovolenky a dĺžku výpovednej doby.

35. Podľa § 43 ods. 4 ZP v pracovnej zmluve možno dohodnúť ďalšie podmienky, o ktoré majú účastníci záujem, najmä ďalšie hmotné výhody. Ustanovenia pracovnej zmluvy alebo inej dohody, ktorými sa zamestnanec zaväzuje zachovávať mlčanlivosť o svojich pracovných podmienkach, vrátane mzdových podmienok a o podmienkach zamestnávania sú neplatné.

36. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 462/2007 Z.z. - o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z.z. v znení účinnom 28. 9. 2021 (ďalej len „zákon o organizácii pracovného času v doprave“) mobilné činnosti v cestnej doprave môžu vykonávať :

- a) mobilní zamestnanci v cestnej doprave zamestnaní v dopravných podnikoch vykonávajúcej cestnú dopravu, na ktorú sa vzťahujú osobitné predpisy alebo medzinárodná dohoda, ktorou je Slovenská republika viazaná,
- b) samostatne zárobkovo činní vodiči.

37. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

38. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu sa súd spravoval nasledovnými úvahami.

39. Právna kvalifikácia určitej zmluvy (dohody) je otázkou právnou, nie skutkovou. Skutkovou otázkou, ktorá je predmetom dokazovania (ak sa tieto skutkové okolnosti nepovažujú za nesporné) je konkrétny obsah dojednanej zmluvy (konkrétne dojednané práva a povinnosti účastníkov zmluvy.) Je predovšetkým úlohou súdu (v zmysle zásady „iura novit curia“), aby na základe takto zisteného obsahu zmluvy potom dospel k príslušnej právnej kvalifikácii zmluvy (ako občianskoprávnej, obchodnoprávnej alebo pracovnoprávnej.)

40. V predmetnej veci proti sebe stáli dve navzájom sa vylučujúce skutkové verzie. Kým žalobca prišiel so skutkovou verziou, že 28. 9. 2021, pre začiatkom vykonávania cesty do Nemecka uzatvoril so

žalovaným v ústnej forme dohodu (zmluvu), že žalovaný ako nepodnikateľ pre žalobcu ako podnikateľa vykoná jednorazovú činnosť - jazdu uvedeným motorovým vozidlom, patriacim žalobcovi, na konkrétne miesto určenia v Nemecku, kde dopraví tovar, a to za odmenu s tým, že až keď sa vráti, tak sa znovu stretnú a dohodnú, či žalobca žalovaného zamestná alebo nie, a to v závislosti od tohto, či budú obaja spokojní s výsledkom tejto cesty (pričom túto dohodu najprv právne kvalifikoval iba všeobecne, ako občianskoprávnú zmluvu, a neskôr spresnil, že išlo o príkaznú zmluvu podľa § 724 a nasl. OZ), tak žalovaný prezentoval skutkovú verziu, že v uvedený deň, pred začiatkom vykonávania jazdy žalovaného do Nemecka uzatvorili písomnú pracovnú zmluvu, ktorú žalovaný na mieste v ten deň aj podpísal, avšak žalobca mu nevydal jej rovnopis.

41. Z výpovede konateľa žalobcu J. I., ako aj z výpovede svedka H. I. pritom zhodne vyplynulo, že išlo o dohodu dojednanú v ústnej forme, ktorej obsahom bol záväzok žalovaného ako šoféra vykonať pre žalobcu dojednanú jednorazovú činnosť - prepravu určeného tovaru z miesta nakládky v Námestove do určeného miesta vykládky v Nemecku, a následne sa vrátiť na Slovensko, a to za pomoci uvedeného motorového vozidla žalobcu, za dojednanú odmenu, pričom sa to celé tiež chápalo ako skúšobná jazda, na základe ktorej výsledku sa mali potom žalobca so žalovaným dohodnúť, či uzatvoria pracovný pomer alebo nie.

42. Naproti tomu žalovaný vypovedal, že 28. 9. 2021 medzi nimi bola dojednaná pracovná zmluva v písomnej forme, ktorú žalovaný v ten deň aj podpísal a jej predmetom bolo dojednanie práce šoféra pre žalovaného so mzdou vo výške 0,09 eur za km s tým, že v tejto ceste do Nemecka malo ísť o jeho prvú pracovnú úlohu. Žalovaný sa mal pritom riadiť pracovnými pokynmi žalobcu, pričom v predmetnom vozidle išlo o pracovný prostriedok zverený mu žalobcom na plnenie tejto pracovnej úlohy. Viac však žalovaný k obsahovým náležitostiam tejto zmluvy nevedel nič uviesť, pretože ju celú nečítal, prečítal si z nej len svoje identifikačné údaje, dohodnutú prácu a odmenu a po jej podpise vyrazil na pracovnú cestu.

43. Z tejto výpovede žalovaného (a ani z jeho predchádzajúcich skutkových tvrdení) o obsahu uzavretej zmluvy však nevyplývajú ďalšie obligatórne obsahové náležitosti pracovnej zmluvy podľa § 43 ods. 2 ZP (výplatné termíny, pracovný čas, výmera dovolenky, dĺžka výpovednej doby), ktoré hoci nie sú podstatné obsahové náležitosti pracovnej zmluvy podľa § 43 ods. 1 ZP, ide o povinné obsahové náležitosti pracovnej zmluvy. Pritom pre posúdenie toho, či došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy, resp. inej zmluvy nie sú rozhodujúce subjektívne predstavy účastníkov takejto zmluvy o vzniku pracovného pomeru, resp. iného právneho vzťahu, ale významné je to, či nastali také skutočnosti (aj s prihliadnutím na obsah dojednaní zmluvy), s ktorými právna norma spája vznik pracovnej zmluvy, resp. iný druh zmluvy. O určitej zmluve je možné uvažovať ako o pracovnej zmluve, ak prostredníctvom tejto zmluvy boli výslovne, či konkludentne dojednané podstatné náležitosti pracovnej zmluvy podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce, a súčasne aj ostatné okolnosti prípadu svedčia o úmysle strán založiť pracovný pomer, na čo možno usudzovať napr. aj z dojednaní ďalších obligatórných obsahových náležitostí pracovnej zmluvy podľa § 43 ods. 2 ZP (ako sú výplatné termíny, pracovný čas, výmera dovolenky a dĺžka výpovednej doby.) Tieto okolnosti tu však súd nemal za preukázané, a to ani z výpovede žalovaného (žalovaný to ani len netvrdil.)

44. Súd však nakoniec, po vyhodnotení vykonaného dokazovania (výsluchmi strán a svedka), zistil, že tu dokonca neboli dojednané ani podstatné náležitosti pracovnej zmluvy podľa § 43 ods. 1 ZP.

45. Aj v rámci zákonných ustanovení upravujúcich právny vzťah založený príkaznou zmluvou sa príkazník zaväzuje pre príkazcu vykonať určitú činnosť („prácu“), osobne, podľa jeho príkazu („pokynu“), pričom podľa § 728 OZ aj v tomto právnom vzťahu poskytuje príkazca príkazníkovi na ten účel vopred primerané prostriedky nevyhnutné na splnenie takého príkazu (motorové vozidlo a súvisiace doklady.)

46. Hodnovernosť výpovede žalobcu je v zásade porovnateľná s hodnovernosťou výpovede žalovaného, keďže v oboch prípadoch ide o strany sporu v opačnom postavení, z ktorých každá má svoj záujem na výhre v spore, tak v podobe svedeckej výpovede H. I. ide o tretiu osobu bez osobného záujmu na veci, ktorá navyše vypovedá pod hrozbou následku trestného stíhania, ak by nevypovedala pravdivo alebo úplne (na rozdiel od strán sporu, ktoré môžu klamať bez toho, aby za to boli postihovaní), čím je tak hodnovernosť svedeckej výpovede vyššia ako výpoveď strany sporu, a nič na tom nemení ani okolnosť, že svedok bol v tomto prípade obchodným partnerom žalobcu. Rozpory o výpovediach, resp. v predchádzajúcich tvrdeniach strán bolo pritom možné registrovať u oboch strán sporu, na strane žalobcu (keď ten najprv tvrdil, že išlo o bezodplatnú zmluvu a neskôr, že išlo o zmluvu odplatnú), a tiež aj na strane

žalovaného (keď tento najprv tvrdil, že pracovná zmluva bola uzatvorená v písomnej podobe, keďže ju podpísal, a potom na pojednávaní 10. 1. 2023 odrazu uvádzal, že pracovná zmluva bola nepochybne uzatvorená v ústnej podobe), takže ani tieto rozpory nijako relevantnejšie neprispeli k posúdeniu otázky hodnovernosti strán sporu.

47. Súd preto nakoniec uveril skutkovej verzii žalobcu, ktorá bola podopretá aj svedeckou výpoveďou H. I., z ktorých vyplynulo, že tu neboli dojednané ani podstatné náležitosti pracovnej zmluvy.

48. Súd preto na základe vyššie uvedeného dospel k skutkovému záveru, že zmluva, ktorú strany sporu 28. 9. 2021, pred cestou žalovaného do Nemecka uzatvorili bola z hľadiska obsahu zamýšľaná ako príkazná zmluva podľa § 724 OZ.

49. Súd však následne akceptoval právnu argumentáciu žalovaného zo záverečného vyjadrenia na pojednávaní 30. 5. 2024, kde tento poukázal na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 462/2007 Z.z. - o organizácii pracovného času v doprave (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy z 28. 9. 2021), podľa ktorého v nákladnej cestnej doprave (a toto platí bez ohľadu na hmotnosť používaného nákladného motorového vozidla, pretože v tomto smere uvedený zákon nerobí žiadne rozdiely) je možné vykonávať mobilné činnosti v cestnej doprave len prostredníctvom mobilných zamestnancov v cestnej doprave, teda osôb v pracovnoprávnom vzťahu alebo prostredníctvom samostatne zárobkovo činných osôb (napr. na živnosť), za súčasného splnenia aj ďalších kvalifikačných predpokladov, čím tak bolo možné mať príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným 28. 9. 2021 (§ 724 a nasl. OZ) za absolútne neplatnú pre jej rozpor so zákonom (§ 6 ods. 1 zákona o organizácii pracovného času v doprave) podľa § 39 OZ.

50. Avšak tiež platí, vzhľadom na to, že právna úprava príkaznej zmluvy v § 724 a nasl. OZ nemá osobitné ustanovenie o zodpovednosti za škodu na veciach prevzatých na plnenie záväzku od iného (pri plnení tohto príkazu), aplikovalo by sa (v prípade ak by išlo o platnú príkaznú zmluvu) ako lex generalis všeobecnejšie ustanovenie § 421 OZ, teda ustanovenie, podľa ktorého každý, kto od iného prevzal vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku zodpovedá za jej poškodenie, iba že by ku škode došlo aj inak (ak by k plneniu, ktorá je predmetom záväzku nedošlo.) V tejto súvislosti súd poukazuje na komentár k OZ, autor Jaroslav Krajčo, rok 2015, EUROUNION, II. diel, komentár k § 136 - § 587, str. 1639, kde sa uvádza, že aplikácia § 421 OZ, podľa ktorého každý, kto od iného prevzal vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku, zodpovedá za jej poškodenie, stratu alebo zničenie, ibaže by ku škode došlo aj inak ako všeobecnejšie právne ustanovenie prichádza do úvahy v prípadoch, ak dochádza k prevzatiu veci pri plnení alebo v súvislosti s plnením iného konkrétneho záväzku vtedy, a ak osobitná právna úprava zodpovednosti pri konkrétnom zmluvnom type neustanovuje inak. A keďže úprava príkaznej zmluvy v § 724 a nasl. OZ takúto osobitnú právnu úpravu ohľadne zodpovednosti za škodu na veci, ktorú prevzal príkazník od príkazcu, a ktorá má byť predmetom jeho záväzku neobsahuje, je tak na mieste aplikovať ust. § 421 OZ aj na tieto podmienky príkaznej zmluvy. Pod „vecou, ktorá má byť predmetom jeho záväzku“ sa chápe jednak vec, ktorá má byť priamo pri plnení záväzku použitá (napr. vec určená na spracovanie), ale aj vec, ktorá má k splneniu záväzku slúžiť (viď aj komentár k OZ Jaroslav Krajčo, 2015, EUROUNION, II. diel, komentár k § 136 - § 587, str. 1639.)

51. Avšak ust. § 421 OZ je potrebné aplikovať nielen v prípade, ak ide o platne dojednaný zmluvný záväzok, ale aj vtedy, ak ide o neplatne dojednaný zmluvný záväzok, v rámci ktorého došlo k odovzdaniu veci, ku ktorej poškodeniu, strate alebo zničeniu došlo (viď aj komentár k OZ, Jaroslav Krajčo, 2015, EUROUNION II. diel, str. 1639.) Je totiž nevyhnutné odlíšiť situáciu, kedy záväzkovo-právny vzťah absentuje z dôvodu, že vôľa strán nesmerovala k založeniu právneho vzťahu (vtedy by prichádzala do úvahy v prípade vzniku škody na prevzatej veci iba aplikácia mimozmluvnej zodpovednosti za škodu spôsobenú zavinením porušením povinnosti podľa § 420 OZ) od situácie, kedy vôľa strán smeruje k ich právnej viazanosti, avšak ich zmluvný vzťah vznikne neplatne, teda kedy prejavy oboch strán v prípade neplatnej zmluvy smerujú k tomu, aby boli v danom vzťahu právnej viazané a podmienka existencie záväzkovo-právneho vzťahu (napriek jeho neplatnosti) podľa § 421 OZ je splnená, a preto možno aj na neplatný vzťah aplikovať § 421 OZ. Priznanie takéhoto následku neplatnému právneho úkonu (na rozdiel od ničotného právneho úkonu) vychádza nielen z poukazu na odlíšenie povahy nulitného a neplatného právneho úkonu, ale aj z odmietnutia príliš formalistického výkladu podľa § 39 OZ, ktorý neberie ohľad na zmluvnú slobodu a autonómiu strán. Neplatný právny úkon si napĺňa znaky právneho úkonu a ako

taký sa považuje za existujúci, pretože skutočne vznikol, pričom samotný fakt existencie je napriek jeho neplatnosti postačujúcim na naplnenie podmienky § 421 OZ (viď aj komentár k OZ, C.H.BECK, I. diel, komentár k § 1 - 450, 2. vydanie, rok 2019, autori : Števček a kolektív, str. 1485.)

52. Teda napriek tomu, že v prejednávanej veci bola príkazná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 28. 9. 2021 vyhodnotená súdom ako absolútne neplatná (pre rozpor so zákonom) bolo nevyhnutné aj v tomto prípade aplikovať ust. § 421 OZ, podľa ktorého predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu na prevzatej veci je len existencia záväzku (záväzkovoprávneho vzťahu), prevzatie veci za účelom splnenia záväzku a vznik škody na prevzatej veci. Ide tu o objektívnu zodpovednosť, t.j. bez zreteľa na zavinenie škodcu (žalovaného) a nevyžaduje sa tu ani protiprávne konanie (porušenie právnej povinnosti) na strane škodcu (k tomu viď aj komentár k OZ, Jaroslav Krajčo, 2015, EUROUNION II. diel, komentár k § 136 - 587, str. 1640, resp. aj komentár k OZ, C.H.BECK, 2. vydanie, I. diel, komentár k § 1 - 450, autori : Števček a kol., 2019, str. 1482.)

53. Avšak, napriek okolnosti, že zodpovednosť podľa § 421 OZ je zodpovednosťou objektívnou, t.j. bez zreteľa na zavinenie, a ani sa pri nej nevyžaduje protiprávne konanie škodcu, aj tak nie je vylúčená aplikácia ust. § 441 OZ, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená (aj) zavinením poškodeného (žalobcu) znáša tento škodu pomerne, resp. ak bola škoda spôsobená výlučne zavinením poškodeného znáša ju sám (k tomu viď aj komentár k OZ, II. diel 2015, EUROUNION, komentár k § 136 - 587, str. 1640, resp. aj komentár k OZ, 2. vydanie, I. diel, autori : Števček a kol., komentár k § 1 - 450, rok 2019, str. 1489.)

54. Súd teda v predmetnej veci (v súvislosti s aplikáciou zodpovednosti podľa § 421 OZ) musel v súlade s § 441 OZ zvažovať, či žalobca ako poškodený neprispel, aspoň čiastočne svojim zavinením ku vzniku škody na motorovom vozidle. Ustanovenie § 441 OZ je pritom právnou normou s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. normou, ktorej hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom, ale prenecháva na úvahu súdu v konkrétnom prípade, aby sám vymedzil hypotézu právnej normy, a to zo širokého, neobmedzeného okruhu relevantných okolností, teda aby umožňuje súdu, aby zvažoval konkrétne individuálne okolnosti daného prípadu, ktoré prispeli ku vzniku škody, ako na strane škodcu, tak na strane poškodeného.

55. Žalovaný v rámci svojich nesporných (pre účinné nepopretie žalobcom podľa § 151 CSP) skutkových tvrdení poukazoval na žalobcove „pokyny“ pre žalovaného (v jeho chápaní išlo o pokyny zamestnávateľa pre podriadeného zamestnanca), aby vykonal jazdu motorovým vozidlom bez potrebného odpočinku vyžadovaného pracovnoprávnymi predpismi, keď mal žalovaný ako zamestnanec po 9 hodinách jazdy právo na dlhší nepretržitý odpočinok v rozsahu aspoň 11 hodín. Dĺžka doby jazdy, termíny nakládky, vykládky ako aj komunikácia v Nemecku medzi žalobcom a žalovaným, vrátane existencie týchto pokynov žalobcu pritom bola nesporná. (Ako už bolo vyššie uvedené) súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou žalovaného, podľa ktorej v zmluve z 28. 9. 2021 išlo o pracovnú zmluvu zakladajúcu pracovnoprávny vzťah, a preto poukaz žalovaného na porušenie pracovnoprávných predpisov týkajúcich sa bezpečnosti práce nemohol akceptovať. V danom prípade išlo o právny vzťah vyplývajúci z neplatnej príkaznej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 28. 9. 2021 (v znení jej neskorších zmien), avšak keďže (ako vyplýva z vyššie uvedeného výkladu) aj v tomto prípade zodpovedal žalovaný žalobcovi za škodu na prevzatej veci pri plnení záväzku (hoci neplatného) podľa § 421 OZ, v súvislosti s ktorým je však tiež nutné uplatniť § 441 OZ, musel súd aj v tomto prípade skúmať, či zo strany žalobcu ako poškodeného nedošlo, čo i len k čiastočnému zavineniu škody na motorovom vozidle. Takéto zavinenie by však predpokladalo, že by žalobca (ako poškodený) porušil nejaké všeobecne záväzné právne ustanovenie. Keďže však žalobca nemohol porušiť žiaden pracovnoprávny predpis týkajúci sa bezpečnosti práce, súd zvažoval možné porušenie iných právnych predpisov. Okrem (pracovnoprávných) predpisov týkajúcich sa bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci však jediný všeobecný záväzný právny predpis, ktorý upravuje dobu maximálnej jazdy v nákladnej cestnej doprave a dobu povinného minimálneho odpočinku, resp. prestávky predstavuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, ktoré upravuje konkrétne maximálne limity doby jazdy a minimálne časy prestávok a dlhšieho odpočinku (napr. aj to, jednorazovo možno viesť vozidlo maximálne 10 hodín jazdy bez dlhšieho odpočinku, za ktorý odpočinok sa považuje nepretržitých 11 hodín v priebehu každých 24 hodín), a to aj mimo rámca pracovnoprávných vzťahov, čo ho robí aplikovateľným aj v rámci právneho vzťahu založeného (či už platnou alebo neplatnou) príkaznou zmluvou podľa § 724 OZ. Uvedené nariadenie sa však výslovne týka len nákladných vozidiel s hmotnosťou nad 3,5 tony, o ktoré v prípade predmetného motorového vozidla (ako to aj vyplýva zo znaleckého posudku) nešlo,

a teda v predmetnej veci nemohol žalobca (ako poškodený) porušiť dokonca ani tento všeobecne záväzný právny predpis. Napriek tomu, že neexistuje žiadne všeobecne záväzné právne ustanovenie, ktoré by stanovovalo konkrétne limity maximálnej doby jazdy pre motorové vozidlá v nákladnej cestnej doprave, vrátane dĺžky povinnej prestávok a nepretržitého odpočinku (aj pre vozidlá s hmotnosťou do 3,5 tony a mimo rámca pracovnoprávných vzťahov), nemožno však dospieť k záveru, že by žalobca (ako poškodený) neporušil absolútne žiadne právne ustanovenie, a teda že ani sčasti nezavinil vznik škody na svojom vozidle v zmysle § 441 OZ. Pokiaľ sa totiž žalobca v dvojstrannom právnom úkone (v neplatnej ústnej príkaznej zmluve z 28. 9. 2021, v znení je následných ústnych zmien a doplnkov z 29. 9. 2021, keď žalovaný vždy akceptoval návrhy žalobcu na tieto zmeny, resp. dodatky k pôvodnej zmluve, hoci je tiež pravda, že pritom žalobcu opakovane upozorňoval na svoju vyčerpanosť) dohodol so žalovaným na takých podmienkach jazdy, aké vyplynuli nesporných skutkových tvrdení žalovaného (bolo nesporné, že žalovaný vyrazil s vozidlom zo sídla žalobcu vo Veľkej Lomnici o 14.00 hod., pričom bez dlhšie trvajúceho odpočinku dorazil do Nemecka o 4.00 hod. nasledujúceho dňa a potom nemohol odpočívať, nakoľko hoci nevedel vozidlo, vykonával prácu v súvislosti s vykládkou vozidla a o 7.00 hod. vyrazil na ďalšiu jazdu, kedy krátko na to došlo k dopravnej nehode), porušil tým (aj žalobca) všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 417 OZ, v zmysle ktorého ustanovenia platí, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, pretože hoci pravidlá vyplývajúce z uvedeného nariadenia neboli pre neho záväzné, predstavovali však súčasne určité rozumné odporúčania pre podmienky vedenia motorových vozidiel, ktoré možno takto dávať do súvislosti so všeobecnou prevenčnou povinnosťou, a teda aj žalobca podľa názoru súdu do určitej miery svojím zavinením prispel ku vzniku škody. Súd však v súlade s § 441 OZ prihliadal tiež na to, že (hoci na zodpovednosť podľa § 421 OZ ako takú sa nevyžaduje zavinenie škodcu, keďže ide o objektívnu zodpovednosť) túto škodu zavinil predovšetkým žalovaný (v režime úvah podľa § 441 OZ totiž možno už osobitne prihliadať aj na mieru zavinenia na strane škodcu), keďže v rozpore s § 4 ods. 2 písm. f) zákona č. 8/2009 Z.z. - o cestnej premávke v znení neskorších predpisov viedol motorové vozidlo, napriek tomu, že jeho schopnosť viesť vozidlo bola znížená únavou. V tomto prípade išlo o rovnocenný občianskoprávny zmluvný vzťah, a teda žalovaný nemusel akceptovať žalobcove návrhy ďalej pokračovať v jazde. Súd pri úvahách v zmysle § 441 OZ tiež prihliadal na okolnosť, že k nehode došlo preto, že žalovaný nedal prednosť inému vozidlu v cestnej premávke, a tiež v jeho neprospech vyznela okolnosť preukázaná výpoveďou žalobcu, že takéto jazdy boli realizované na bežnej týždennej báze, kedy to iní šoféri zvládali (ale to samozrejme neospravedlňuje takýto nesprávny postup), a okolnosť vyplývajúca zo svedeckej výpovede H. I., že žalovaný mal v okolitých firmách povest' problematického šoféra.

56. Berúc do úvahy vyššie uvedené okolnosti tohto prípadu tak súd dospel k záveru o miere zavinenia žalobcu ako poškodeného v takom rozsahu, ktorý zodpovedá povinnosti znášať škodu v rozsahu 25 %. Takýmto spôsobom mal súd ustálený základ uplatneného nároku na náhradu škody.

57. Vzhľadom na medzinárodný prvok spočívajúci v mieste spôsobenia škody v Nemecku, musel súd posúdiť svoju právomoc na toto konanie, o tomto zmluvnom (hoci neplatnom, ale existujúcom) záväzkovom vzťahu, pričom dospel k záveru, že právomoc slovenského súdu bola založená podľa čl. 4 nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 1215/2012 - o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (členský štát bydliska žalovaného.)

58. Podľa čl. 4 ods. 1 písm. b) nariadenia EP a Rady (ES) č. 593/2008 - o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) bolo vzhľadom na uvedený medzinárodný prvok zase potrebné za rozhodné (hmotné) právo považovať právny poriadok krajiny obvyklého pobytu poskytovateľa služieb (žalovaného), teda slovenské hmotné právo.

59. Pokiaľ ide o výšku uplatňovaného nároku na náhradu škody vzniknutú pri dopravnej nehode na predmetnom motorovom vozidle žalobcu, súd akceptoval námietku žalovaného, že výška tejto škody nebola preukázaná (bez tohto, aby bol jej základ spochybnený), pričom v tomto smere vychádzal z právneho názoru uvedeného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. : 25 Cdo 3118/2012 z 23. 10. 2014 (na ktoré rozhodnutie poukazoval vo svojom záverečnom vyjadrení aj žalovaný, keď súd sa nestotožňuje so spôsobom ako ho pochopil a vyložil žalobca), a s ktorým sa tunajší súd v plnom rozsahu stotožnil. V zmysle tohto právneho názoru výška škody pri poškodení motorového vozidla pri dopravnej nehode je (v zmysle § 443 OZ) daná rozdielom medzi obvyklou (trhovou) hodnotou vozidla pred poškodením a jeho zníženou obvyklou (trhovou) hodnotou po poškodení. Na tomto

rozdielu zodpovedajúcu náhradu má poškodený právo, a to bez ohľadu na to, ako s poškodeným motorovým vozidlom ďalej naloží, teda či ho opraví alebo nie, pretože účelom náhrady je reparovať uvedené zníženie majetkového stavu. Spôsob, akým poškodený na poškodenie motorového vozidla reaguje (opravou alebo inak) je totiž spravidla okolnosťou, ktorá so škodovou udalosťou nesúvisí, a nemôže sa preto premietnuť do rozsahu náhrady, ktorá mu prináleží voči zodpovednej osobe. Avšak, ak poškodený nechá vozidlo opraviť, môže (okrem vyčíslenia škody rozdielom trhovej hodnoty pre poškodením a potom) výšku škody vyčísliť aj cenou opravy (pozostávajúcou spravidla z ceny vykonaných prác a ceny vymenených, náhradných dielov), od ktorej čiastky (vyjadrujúcej náklady na opravu) však musí potom (prípadne) odpočítať čiastku zodpovedajúcu jeho zhodnoteniu opravou (pokiaľ k nemu skutočne dôjde) oproti pôvodnému stavu, t.j. odpočítať rozdiel medzi trhovou hodnotou motorového vozidla po oprave a trhovou hodnotou motorového vozidla pred poškodením, pretože inak by poškodenému vzniklo bezdôvodné obohatenie zhodnotením veci, pokiaľ by opotrebené súčiastky boli nahradené súčiastkami novými. Teda poškodený má v prvom rade právo na náhradu škody zodpovedajúcej rozdielu medzi obvyklou (trhovou) cenou vozidla pred poškodením a obvyklou (trhovou) cenou vozidla v stave po poškodení. Ak sa poškodený rozhodne pre opravu, zakladá mu to právo výberu (medzi vyššie uvedenými dvoma spôsobmi), a teda tiež požadovať náhradu škody vyčíslenú druhým spôsobom, a to hodnotou opravy, avšak samozrejme po prípadnom odpočte zhodnotenia (pokiaľ k nemu opravou dôjde.) V predmetnej veci si síce žalobca vozidlo opravil sám (keďže mal na to spôsobilosť), avšak už nevedel späť vyčísliť cenu tejto opravy (vyjadril sa len, že to určite bolo do 3.000 eur, avšak nevedel uviesť aspoň minimálnu čiastku týchto nákladov na opravu), a preto v takom prípade neprichádzal do úvahy druhý spôsob vyčíslenia škody (vyčíslením cez hodnotu opravy po odpočte zhodnotenia opravou), ale iba prvý spôsob (vyčíslenie rozdielom trhovej ceny vozidla pred poškodením a po ňom.) Takéto vyčíslenie by v zásade mohlo byť realizované cestou znaleckého posudku, avšak žalobcom predložený znalecký posudok vychádzal z výpočtu, kde sa k (znaleckého dohadu) obvyklej (trhovej) ceny opravy pripočítal rozdiel medzi trhovou hodnotou vozidla pred opravou a trhovou cenou vozidla po oprave, čo nebolo správne, pretože to nebolo v súlade s prvým možným spôsobom vyčíslenia škody (rozdielom trhovej hodnoty pred poškodením a po ňom), a tiež preto, že znalec pri tomto výpočte nesprávne vychádzal len z odhadu obvyklej (trhovej) ceny opravy, a teda nevychádzal z ceny opravy v danom konkrétnom prípade, a keď už išiel cestou vyčíslenia škody prostredníctvom (odhadovaných) nákladov na opravu, tak mal správne od nich odpočítať rozdiel trhovej ceny vozidla po oprave a trhovej ceny vozidla pred poškodením (t.j. zhodnotenie opravou), a nie rozdiel trhovej ceny vozidla pred opravou a ceny vozidla po oprave. Navyše, uvedený znalecký posudok možno považovať za rozporný aj preto, že z neho (na str. 8) vyplýva, že suma 6.190,29 eur je uvedená jednak ako všeobecná hodnota vozidla (s DPH) pred nehodou, a jednak (na str. 12) ako všeobecná hodnota vozidla pred opravou (aj s DPH), teda po nehode, ale ešte pred opravou, čo sú však dve rôzne hodnoty. Z uvedeného dôvodu tak súd nemohol priznať túto časť uplatnenej náhrady škody.

60. Pokiaľ ide o výšku uplatňovaného nároku na náhradu škody, ku ktorej malo dôjsť pri vynaložení nákladov žalobcom na odtiahnutie predmetného motorového vozidla v Nemecku a potom z Nemecka na Slovensko, tak keďže bolo nesporné, že v súvislosti s odtiahnutím vozidla v Nemecku zaplatil žalobca spoločnosti Trautwein GmbH sumu 593,74 eur, a v súvislosti s odtiahnutím tohto vozidla z Nemecka do sídla žalobcu zaplatil žalobca spoločnosti M.TRANS, s.r.o. sumu 1.140 eur, súd podľa § 421 OZ v spojení s § 441 OZ priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu tejto škody (s prihliadnutím na jeho 25 % spoluúčasť), teda vo výške 1.300,31 eur ($0,75 \times (593,74 \text{ eur} + 1.140 \text{ eur})$).

61. Pokiaľ išlo o námietku žalovaného, prečo si žalobca neuplatnil nárok na náhradu škody na motorovom vozidle z havarijného poistenia tohto vozidla, teda voči príslušnej poisťovni, ale uplatňoval si ho od žalovaného, v čom žalovaný videl rozpor s § 417 OZ (upravujúci všeobecnú prevenčnú povinnosť) treba predovšetkým povedať, že z vykonaného dokazovania (výsluch konateľa žalobcu) vyplynulo, že predmetné motorové vozidlo nebolo havarijne poistené, a keďže bolo zistené ku škode na tomto motorovom vozidle došlo pri dopravenej nehode, ktorú zavinil žalovaný, keď nedal prednosť inému motorovému vozidlu v cestnej premávke, tak nemohla byť táto škoda uhradená zo zákonného povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu tohto, ani iného vozidla. Navyše, žalobca (ak by aj mal uzatvorené havarijné poistenie) nemusel predsa využiť svoje právo uplatňovať si nárok na poistné plnenie (napr. z dôvodu, aby nebol v budúcnosti sankcionovaný poisťovňou formou vyššieho poistného), ale mohol žiadať náhradu škody rovno od škodcu.

62. Súd podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov priznal žalobcovi z priznanej sumy náhrady škody vo výške 1.300,31 eur tiež nárok na úrok z omeškania v žalobcom uplatnenej sadzbe 5 % ročne (o 5 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná sadzba L. v čase začatia omeškania, teda k 1. 2. 2022), a to od 1. 2. 2022 až do zaplatenia, pretože v zmysle písomnej výzvy žalobcu z 6. 12. 2021 bola lehota splatnosti určená do 31. 1. 2022 (podľa § 563 OZ), čím sa nasledujúceho dňa (1. 2. 2022) žalovaný ohľadne priznanej sumy dostal do omeškania.

63. Porovnajúc žalobný petit s výrokovou časťou tohto rozsudku súd dospel k záveru, že žalobca bol úspešný v rozsahu 21,34 % (1.300,31 eur / 6.092,10 eur), a tým žalovaný v rozsahu 78,66 %, a preto po pomernom rozdelení náhrady trov konania medzi strany sporu podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému ako relatívne úspešnejšej strane sporu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 57,32 %, pričom podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.